

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 2. Quas causas físicas habeat prædestinatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

dum quartum casum possibilem dicto num. 10. commemoratum.

Ex cuius doctrina satis constat hac propositione. Ex ea autem sequitur, hoc etiam modo sub meritum cadere posse, quidquid cadere, posse, diximus, ceteris modis propositionum præcedentium.

46 En semina iecimus in hac questione adeo referri virtute ob suam vniuersalitatē, vt immanē propemodum resolutionum fructum pro varijs Theologiæ materijs quisque ex illis possit colligere. Nulla est enim excogitabilis difficultas circa meritum compensationem, seu remunerationem, quæ multis, & varijs modis per doctrinam hic traditam non queat solui: siue sit sermo de remuneratione facta iuxta naturam, & exigentiam meriti, siue de facta supernaturaliter præter eius naturam, & exigentiam.

QVAESTIO II.

Quas causas physicas habeat prædestinatio.

47 **C**AUSA physica est, quæ per propriam, & realem causalitatem, qualis est actio, vel passio, in effectum influit. Causa autem moralis in vniuersum dicitur, quæcunque aliquo modo mouet, excitat, allicit, trahit, vel impellit causam physicam ad causandum effectum. Cuius subinde causalitas non est actus proprius realis distinctus ab actu causæ physicae, sed denominatio quædam semiextrinseca ab illo proueniens. Vnde causa finalis, & qualibet alia obiectiua sub causâ morali ita vniuersaliter sumptâ comprehenditur. Ceterum, quia in præsentî materiâ solum vocari solet causa moralis, quæ mouet per modum meriti, impetrationis, satisfactionis, aut dispositionis moralis, ideo causam finalem, aut aliter quomodolibet obiectiuam, præterquam quatuor modis dictis, ad classem causarum physicarum reducimus; de eisque etiam tractamus in præsentî questione.

Hoc posito, certum est, prædestinationem quoad actus internos Dei nullam habere causam physicam, quæ verè, & formaliter sit talis; tamen virtualiter, seu æquivalenter ab intellectu, & voluntate Dei causentur, iuxta doctrinam à nobis traditam disput. 23. quest. 2. & disput. 31. quest. 2. Nequit tamen non habere pro causâ obiectiuâ bonitatem obiectorum, quæ Deus ad prædestinandum allicitur. Quia, quidquid Deus decernit liberè, allicitus, & inuitatus ab aliquâ eius bonitate propositâ per cognitionem decernit.

48 Deinde est certum, prædestinationis quoad effectus externos, qui ad gratiam vniuersè sumptam, ad gloriamque reduci possunt, Deum causam physicam, & principalem esse tum efficientem, tum finalem iuxta illud Psal. 83. *Gratiam, & gloriam dabit Dominus*, & Prou. 16. *Vniuersa propter semetipsum operatus est Dominus*. Causam verò materialem, aut formalem huiusmodi effectuum Deum esse non posse, comperitum est.

49 Præterea est certum, Prædestinatum cau-

sam physicam esse ferè omnium suæ prædestinationis effectuum tum efficientem, tum materialem. Quia ferè omnes sunt actus suarum potentiarum vitalium, ab eis producti, & in eis recepti. Quo fit, vt illi vt plurimum nullam formalem causam habeant; cum potius ipsi formæ sint. Nonnulli verò prædestinationis effectus extra subiectum prædestinatum poterunt esse. Quorum subinde alia erit causa physica tum efficiens, tum materialis, vt constabit ex dicendis disp. 43.

Denique certum est, ceteros prædestinationis effectus ad gloriam Prædestinati tanquam ad finem ordinari. Ceterum, quia & ipsa gloria effectus prædestinationis, illicque præcipuus est, vt contra Durand. in 1. dist. 41. quest. 2. docent Soar. lib. 2. de Prædest. cap. 2. Vaz. disput. 91. cap. 3. & alij Theologi comuniter, vt videbimus dictâ disput. 43. Ideo totius prædestinationis adquatè sumptæ quoad effectus nullus datur finis Prædestinato competens; sed tantum est finis eius glorificatio Dei.

QVAESTIO III.

Quid sit statutum, & certum secundum fidem circa causam moralem prædestinationis.

VARIJ fuerunt errores circa causam prædestinationis; eos succintè indicabo cum locis, vbi aut damnantur, aut refelluntur. Primus error fuit Manichæorum, Bardesianorum, Priscilianistarum, aliorumque reuocantium omnes nostras actiones ad fatalem necessitatem ex vario stellarum aspectu profectam. Qui subinde, sublato cum libertate omni merito, atque demerito, in astra vt in causam reieciabant integram hominum prædestinationem, atque reprobationem. Damnatur hic error in Concilio Bracharen. 1. cap. 8. & à Leone 1. epist. 91. cap. 11. Et contra eum eleganter disputant Hieronim. epist. 8. quæ est ad Demetriadem, & August. lib. 1. ad Simplicianum quest. 2.

Secundus error fuit Caluini lib. 2. Inst. cap. 3. & lib. 3. cap. 21. & 22. Qui, sublata similiter humana libertate, non vi astrorum, sed vi fatalis decreti Dei, nullius effectus prædestinationis relinquit causam moralem ex parte nostrâ. Caluino ferè consentiunt Lutherus, Melancton, & ceteri Sectarij Nouatores; qui è medio tollunt libertatem. Quorum error damnatur in Trid. sess. 6. cap. 5. & 6. & can. 45. & 6.

Tertius error est Prædestinatarum alferentium piè viuentibus bona opera nihil prodesse; & peccatoribus nihil obesse crimina; si primi iam sunt prædestinati ad mortem; secundi autem iam sunt prædestinati ad vitam. Quem errorem iam diu sepultum ab inferis reuocantur Viclephus Anglus, & Ioannes Huss. Bohemus. Quæ pestis etiam nunc, vt fertur, grafiatur in Anglia inter Caluinistas, & Puritanos. Contra quam olim inditum fuit in Gallia Concilium Valentinum sub Lothario Imperatore, & Leone IV. quod interibitur contra Prædestinarios. Posteaque idem error damnatus est in Concilio Constantiensi sess. 15. & in Trid. sess. 6. can. 17.